

Først opholdt det ærede Medlem for Løvel sig længe ved den Skrivelse, som den 4. Februar 1904 blev sendt den daværende højtærede Marineminister Jøhnke. Det vidste jeg, at det ærede Medlem for Løvel vilde, thi denne Skrivelse har den Egenkab, at den generer det ærede Medlem for Løvel ganske forfærdeligt. Han bliver, naar man holder den op for ham, akkurat som en Stridshingst, der faar af Sporerne, han galopperer da af alle Livsens Kræfter. Den Skrivelse generer det ærede Medlem. Her er nemlig et Sted, hvor han har sat sit Navn under en skriftlig Udtalelse om, at hvis man paa noget Punkt paa de militære Budgetter forøger Udgiften, skal det opvejes ved Nedsættelser paa andre Punkter. Der staar netop udtrykkelig „Nedsættelser“.

Det var en meget lang og vidtløftig Forklaring, det ærede Medlem gav, og det ærede Medlem, der er saa forarget over, at jeg i Betænkningen i Forbigaaende har rørt ved det store afgørende Partimøde, som i saa høj Grad har været Genstand for Offentlighedens Opmærksomhed og for Debat baade i dette Ting og ude i Befolkningen, gik endog saa vidt, at han oplæste et privat Brev for at dokumentere Gud ved hvad, for i og for sig er Sagen saa ganske overordentlig tydelig. Den daværende Marineminister henvender sig til Finansudvalget og spørger, om Finansministeren maa overlade ham Toldkrydseren Nr. 7 mod, at Marineministeren afhænder Fartøjet „Agnete“. Der var nu ingen Havmand om Bord i det Fartøj, men Agnete som den er uden Havmand. Det kan være, der er en Havmand som Gallionsfigur — det er dog ikke sandsynligt — paa Agnete. Saa skulde Marineministeren altsaa afhænde Agnete, og Pengene gaa ind i Statskassen som Betaling for Toldkrydseren. Der svares dertil, at det vil man helst ordne ved en Bevilling. Der tilføjes saa, at for saa vidt Sagens Iværksættelse er ensbetydende med en forøget Udgift paa Marineministeriets Budget, er det en Forudsætning for Udvalgets Tilslutning til Planen, at der kan foretages tilsvarende Nedsættelser paa § 23 I. eller § 26 VII. Se det er jo et tydeligt Udtryk for det Standpunkt, som det ærede Medlem for Løvel vil have vanskeligt ved at benægte var Venstres Standpunkt, indtil det nuværende Ministerium dannedes, at naar der kom ny militære Udgifter til, skulde disse opvejes af tilsvarende Bespærelser paa andre Punkter. Det ærede Medlem for Løvel var endog saa elskvær-

dig at gøre opmærksom paa, at vi endda gik saa vidt, at vi nægtede 33,000 Kr. til Arbejderne paa Orlogsværftet. Uagtet mange havde megen Sympati for, at Arbejderne skulde have denne Lønningsforhøjelse, uagtet man nærmest kunde betragte den som en civil Bevilling, gik vi dog saa vidt, at vi nægtede disse 33,000 Kr., indtil det nuværende Ministerium blev dannet, for at der ikke skulde være Forhøjelser uden Bespærelser. Vor Sympati for Givelsen af de 33,000 Kr. til Arbejderne, lagde vi for Dagen ved at sige til Marineminister Jøhnke: Naar der kan spares 33,000 Kr. andetsteds, saa vær'sgo' udbetal blot disse Penge til Arbejderne. Nedsættelser paa det ene Punkt krævede vi for Forhøjelser paa det andet.

Men hvilke saglige Grunde foreligger nu for, at Flertallet skal forlade dette Standpunkt? Der er ikke Spor, ikke Gnist af saglige Grunde dertil, ikke det mindste kan paavises, som i Aar kunde give Anledning til at fravige dette Princip, som har været Venstres siden Dannelsen af det første Venstreministerium og siden Forsvarskommissionens Nedsættelse. Desuden er det da ogsaa et sundt Princip, at man ikke gaar hen og forhøjer Lønningerne indenfor en Administrationsgren, der staar lige for Tur til at blive omorganiseret. Naar man har saadanne Ting for som Ordningen af Militærvæsenet, gaar det ikke an at give Lønningsforbedringer, saa har man ikke noget rigtigt Baand at holde sig ved, naar man vil have en Reform. Jeg mener, det vil være et daarligt Skridt fra Folketingets Side. Det sidste, jeg her fremførte, var en Udtalelse af det ærede Medlem for Ringkøbing, den nuværende Forsvarsminister, han har fremsat den i Samlingen 1892—93. Naar man blot ombytter Ordene Militærvæsen med Medicinalvæsen, er det akkurat en Udtalelse som den, jeg her fremsatte, det ærede Medlem for Ringkøbing kom med i 1892—93. Da kunde han meget godt indse, at naar man skal til at omorganisere en hel Etat, er det naturligt at vente med Lønforhøjelse, indtil Omorganisationen har fundet Sted. Det er det selvfølgelig af flere Grunde. Det er det af den Grund, at man ved ikke, hvor meget Personale man skal bruge i Etaten, naar den er omorganiseret, man ved ikke, hvilket Arbejde der skal lægges paa de forskellige Embedsklasser indenfor Etaten, naar den er omorganiseret. Man ved ikke, af hvilke Klasser man vil kræve mere Arbejde, og paa hvis Skuldre man vil kunne lægge mindre Arbejde, og derfor